

Daniels Bog – nummer et hundrede og nioghalvfems

Politisk forfald og profetisk bestemmelse: Enden på Det Demokratiske Parti og Det Republikanske Parti i lyset af bibelsk profeti

Jeff Pippenger
2024-05-03

Vi identificerer afslutningen på de Demokratiske og Republikanske partier i jorddyrets historie. Jorddyret i Åbenbaringen 13 er opdelt i de Republikanske og Demokratiske partier, som kæmper inden for den Republikanske horns profetiske historie. Horn er symboler på magter, og begge horn indeholder mikrokosmosser af deres profetiske forhold inden for deres egen profetiske historie. For det Republikanske horn illustreres dette mikrokosmos ved de to primære politiske partier, som gennemtrænger De Forenede Staters historie. De Forenede Stater er et af en håndfuld riger, der i den profetiske historie identificeres som sammensat af to magter. Alle de tidligere nationer i Bibelens profeti, som fremstilles med to magter, er forbilleder på De Forenede Stater. Det medo-persiske imperium, Frankrig (Sodoma og Egypten) og Israel med dets nordlige og sydlige riger bidrager alle til De Forenede Staters profetiske karaktertræk.

Det medo-persiske rige i Daniel kapitel otte havde to horn, og det sidste horn (Persien) voksede sig højere. Vi har identificeret dette element ved at fastslå, at Det Demokratiske Parti kom ind i historien før Det Republikanske Parti, så Det Republikanske Parti vil i sidste ende være det sidste af de to partier. Den første republikanske præsident trådte frem i historien som et svar på Det Demokratiske Partis slaverivenlige standpunkt, og den første republikanske præsident kundgjorde Emancipationserklæringen i 1863, hvilket var midten af den amerikanske borgerkrig og oprørets år for den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke.

Den sidste republikanske præsident er forbilledliggjort ved den første republikanske præsident, så den sidste præsident vil træde ind i historien midt under en borgerkrig mellem det demokratiske partis slaveritilhængende fløj og hans republikanske partis slaverimodstandende fløj. Det slaveri, som det demokratiske parti i de sidste dage fremmer, er globalt slaveri. Som med den første republikanske præsident vil den sidste republikanske præsident blive myrdet af det slaveritilhængende parti, således som Trump politisk blev myrdet i det stjålne valg i 2020. Som den sjette præsident siden endetidens begyndelse i 1989 ville Trump være den rigeste præsident, og han ville vække globalisterne til modstand ikke blot i De Forenede Stater, men i hele verden. Således blev den politiske borgerkrig mellem de slaveritilhængende globalisters demokratiske parti og det slaverimodstandende republikanske parti indledt ved hans bekendtgørelse i 2015 om at stille op til præsidentembedet.

Til opfyldelse af Åbenbaringen kapitel elleve blev Trump politisk myrdet i det stjålne valg i 2020, og det Demokratiske Parti begyndte at fryde sig på gaderne, indtil det blev tydeligt, at Trump i 2022 atter ville stille op til præsidentembedet. Da kom stor frygt over globalisterne til opfyldelse af

Åbenbaringen kapitel elleve, og deres krigsførelse blev intensiveret. Vidnesbyrdet om de medo-persiske horn fastslår, at det sidste horn, som rejser sig (Det Republikanske Parti), ville komme op sidst og komme højere op. Den sidste republikanske præsident vil få overhånd over Det Demokratiske Parti.

Valget i 2024 markerer enden på det Demokratiske parti, for de vil aldrig få endnu en mulighed for at opstille en præsidentkandidat, før søndagsloven afslutter jorddyrets profetiske historie. Ved søndagsloven ophører også det Republikanske parti. Det Demokratiske parti ender ved valget i 2024, og det Republikanske parti ender ved søndagsloven. Søndagsloven, som er afslutningen på Bibelprofetiens sjette rige, blev illustreret ved begyndelsen på jorddyret i 1798. Jorddyrets primære profetiske kendetegn er dets "talen". I 1798 vedtog De Forenede Stater Alien and Sedition Acts, som derfor er et forbillede på søndagsloven, når De Forenede Stater taler som en drage.

Fra 1776 til 1798 var De Forenede Stater, skønt endnu ikke det sjette rige i Bibelens profeti, et billede på tre vejmærker for De Forenede Staters tale. Denne periode førte frem til begyndelsen på jorddyrets herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti, og den repræsenterer derfor en periode, som leder frem til afslutningen på jorddyrets herredømme som det sjette rige.

Uafhængighedserklæringen i 1776, efterfulgt af Forfatningen i 1789 og Alien and Sedition Acts i 1798, repræsenterer tre vejmærker i den historie, der leder frem til afslutningen på jorddyret som det sjette rige ved søndagsloven. Opfyldelsen af disse tre vejmærker fremstilles forskelligt i både Det Demokratiske Partis og Det Republikanske Partis historie.

Patriot Act af 2001 markerer begyndelsen på afskaffelsen af uafhængighed for De Forenede Staters borgere og blev forbilledligt fremstillet ved den proklamation, som de ægte patrioter i Amerikas historie iværksatte med Uafhængighedserklæringen. Patriot Acts vejmærke er det første af tre vejmærker for både det republikanske og det demokratiske parti.

Det Demokratiske Parti ender med valget i 2024, hvilket baner vejen for Trumps præsidentielle bekendtgørelser, som blev forudskygget af Alien and Sedition Acts. De præsidentielle bekendtgørelser, som Trump derpå iværksætter, er ikke søndagsloven, men de er et forbillede på det at tale som en drage, for de vil af Trump blive anvendt, idet han opfylder Søster Whites identifikation af, at „aktivt despoti“ vil forekomme i de sidste dage. Despoti er et ord, der betegner et diktatur, hvilket virkeliggøres ved de præsidentielle bekendtgørelser, som er forbilledligt fremstillet i Alien and Sedition Acts. Når Trump iværksætter sine præsidentielle bekendtgørelser, vil der ske en omvending af Pelosi-retssagerne, som markerede Bidens fejlslagne præsidentskab.

Den tidsperiode, som identificerer afslutningen på det Demokratiske og det Republikanske parti, bærer Alfa og Omegas signatur, for begyndelsen af hver periode repræsenterer afslutningen. Af denne grund er det første waymark for det Demokratiske parti Patriot Act af 2001, og det andet waymark er Pelosi-retssagerne, som begyndte i 2021. Disse retssager repræsenterer en fuldstændig forkastelse af Forfatningen af 1789. Pelosi-retssagerne repræsenterer det midterste waymark på det Demokratiske partis linje, hvilket blev forbilledliggjort, da Forfatningen blev ratificeret af tretten kolonier, tretten år efter 1776. Pelosi-retssagerne repræsenterer oprør imod Forfatningen og blev forbilledliggjort ved 1789. Det tredje waymark for den Demokratiske linje er det sted, hvor de

ender som politisk parti.

De ender ved valget i 2024, og når indsættelsen i 2025 er fuldbyrdet, vil det andet sæt Pelosi-retssager blive fremkaldt ved præsidentielle dekreter, som blev forbilledliggjort ved Alien and Sedition Acts. Således er det tredje waymark for Det Demokratiske Parti Alien and Sedition Acts af 1798. Den periode, som repræsenterer afslutningen på Det Demokratiske Parti, begynder med et valg, en indsættelse og indførelsen af satanisk politisk lovkrigsførelse, og den ender med et valg, en indsættelse og indførelsen af satanisk politisk lovkrigsførelse.

For det Republikanske Parti er det første vejmærke Patriot Act af 2001, forbilledliggjort ved Uafhængighedserklæringen i 1776. Det andet vejmærke er ikke det samme som det andet vejmærke for Det Demokratiske Parti. Det andet vejmærke, som for demokraterne repræsenteres ved Forfatningen af 1789, var de første Pelosi-retssager, men det andet vejmærke for republikanerne, repræsenteret ved Forfatningen af 1789, er Alien and Sedition Act, som opfyldes, når Trumps anden indsættelse er fuldbyrdet i 2025. Hvordan kan Alien and Sedition Acts af 1798 repræsentere Forfatningen af 1789?

Ved Trumps anden indsættelse indleder hans Executive Orders, som er forudbilledliggjort ved Alien and Sedition Acts af 1798, ikke blot et andet sæt Pelosi Trials, men disse love indleder også dannelsen af dyrets billede. Perioden for dannelsen af dyrets billede begynder og ender med at tale som en drage. Talen ved periodens begyndelse repræsenterer oprettelsen af de kongelige magter, som fremstilles som et diktatur, eller, som Søster White kalder det, „despotisme“. Det at tale som en drage ved afslutningen af perioden for dannelsen af dyrets billede identificerer den myndighed, hvorved de religiøse magter bliver etableret over de politiske magter.

Uafhængighedserklæringen var en erklæring imod tyranniet fra både kongernes politiske myndighed i Europa og den romerske kirkes religiøse myndighed. Perioden for dannelsen af dyrets billede er der, hvor disse to fordærvede magter sammensmelttes, med den religiøse myndighed som den styrende i forholdet. I dannelsen, eller sammensmeltningen, af disse to magter er det den religiøse myndighed, der kommer frem sidst og er højere. Derfor repræsenterer begyndelsen på denne periode afslutningen på perioden. Alien and Sedition Acts af 1798 repræsenterer enden på Det Demokratiske Parti, og det er dets tredje waymark, men det repræsenterer samtidig det andet waymark i afslutningsperioden for Det Republikanske Parti. Det tredje waymark for Det Republikanske Parti er søndagshåndhævelse.

For det Demokratiske Parti er de tre vejmærker, repræsenteret ved 1776, 1789 og 1798, et forbillede på 2001 (1776), de første Pelosi-retssager i 2021 (1789) og de anden Pelosi-retssager i 2025 (1798).

For det Republikanske parti er de tre vejskel, repræsenteret ved 1776, 1789 og 1798, forbilleder på 2001 (1776), de anden Pelosi-retssager i 2025 (1789) og søndagsloven (1798).

1776, 1789 og 1798 repræsenterer toogtyve år, og toogtyve er symbolet på foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Disse tre vejmærker bærer vidnesbyrd om “Sandhed”, for de repræsenterer, at det første og det sidste vejmærke identificerer den samme sandhed. 1776

identificerer grundlæggelsen af uafhængighed, og 1798 identificerer fjernelsen af uafhængighed. De repræsenterer derfor det hebraiske alfabets første og sidste bogstaver, som består af toogtyve bogstaver. Det trettende bogstav er et symbol på oprør, og tilsammen danner disse tre bogstaver – det første, det trettende og det sidste – det hebraiske ord “Sandhed”.

1776 repræsenterer 11. september 2001 og markerer begyndelsen på beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Det markerer begyndelsen på udgydelsen af den sildige regn, som er den tidsperiode, hvor dragen gives til dyret for udførte tjenester, idet det demokratiske drageparti vil blive besejret af det republikanske dyreparti.

I løbet af denne historie fuldbyrdes beseglingen af det sande protestantiske horn i den tidsperiode, hvor Herren for anden gang rækker sin hånd ud for at samle det folk, som betegnes som Israels fordrevne, og som vil blive løftet op som et banner ved søndagsloven.

Den 18. juli 2020 blev det sande protestantiske horn spredt, og toogtyve år efter 2001, i juli 2023, blev den anden samplings værk indledt ved en røst, der råber i ørkenen. Den første samling fandt sted i 2001, da englen i Åbenbaringen kapitel atten steg ned, idet de store bygninger i New York City styrtede sammen. Denne engels nedstigning repræsenterede begyndelsen på beseglingens tid, og overenglen Michaels nedstigning den 18. juli 2020 repræsenterede afslutningen på beseglingens tid. Jesus illustrerer som Alfa og Omega altid enden ved begyndelsen, og derfor repræsenterer de profetiske elementer i den første samling, som begyndte den 11. september 2001, de profetiske elementer, der forekommer i den anden samling.

Der er tre klare illustrationer af den anden samling, som fremstiller afslutningshistorien for beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde, nemlig Kristi historie, historien om den første og den anden engels budskaber fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, samt den tredje engels historie fra 22. oktober 1844 indtil oprøret i 1863. Disse tre vidner stadfæster den anden samling af de hundrede og fireogfyrre tusinde fra juli 2023 og indtil den snart kommende søndagslov. Hvis vi isolerer ét bestemt element fra hver historie, finder vi beviset for den tredje vejs rolle.

Ved afslutningen af Exeter-lejrmødet den 17. august 1844 blev Midnatsråbets budskab forkyndt. Denne forkyndelse repræsenterede forkyndelsen af Midnatsråbets budskab i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie, for begge historier var og er en opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer. Søster White identificerer, at Kristi triumferende indtog i Jerusalem repræsenterede forkyndelsen af Midnatsråbet i 1844. Den eneste gang Kristus nogen sinde red på et dyr, var ved sit indtog i Jerusalem, og dyret, han red på, var et æsel, som er islams symbol. I perioden for den anden indsamling fra 1844 til 1863 identificerer Søster White i 1848, at de europæiske nationer blev gjort vrede, og ophidselsen af nationerne i den historie blev tilvejebragt ved truslerne om fortsat krig, som islam bragte over Europa. I hver af de tre historier om en anden indsamling identificeres islams rolle som det tredje ve.

Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte den 11. september 2001 med et overraskelsesangreb fra islam i det tredje ve over det moderne herlige land, Amerikas Forenede Stater. Toogtyve år senere, den 7. oktober 2023, bragte islam i det tredje ve et overraskelsesangreb

over det gamle herlige land. Ved den snart kommende søndagslov, som er det store jordskælv i Åbenbaringen elleve, kommer det tredje ve pludseligt igen, idet det endnu en gang fuldbyrder et overraskelsesangreb over det moderne herlige land.

Det oprør, som det bogstavelige Israel repræsenterer som et symbol på dem, der korsfæstede deres Messias, og Islams tre overraskelsesangreb under det tredje ve bærer „Sandhedens“ signatur. Det budskab, som besejler de hundrede og fireogfyrre tusind, fuldbyrder værket med for anden gang at samle Guds folk i de sidste dage, finder sted i en tidsperiode, hvor aktiviteterne i Islam under det tredje ve er aktive.

Den profetiske periode, der fremstilles som den „anden indsamling“, identificerer klart bestemte profetiske perioder, som udgør hele historien om den „anden indsamling“. Kristi nedstigning efter Hans opstandelse markerer begyndelsen på Hans værk med at samle dem, som var blevet spredt ved korset.

Da siger Jesus til dem: I skal alle forarges på mig i denne nat; thi der er skrevet: Jeg vil slå hyrden, og hjordens får skal adspredes. Matthæus 26:31.

Efter de tre dage i graven steg Kristus ned til disciplene og indledte en fyrre dage lang periode med personlig undervisning, som blev efterfulgt af en ti dage lang periode med enhed og bøn forud for Helligåndens udgydelse uden mål på pinsedagen.

Den første beretning har jeg forfattet, o Teofilus, om alt det, som Jesus begyndte både at gøre og lære, indtil den dag, da han blev optaget, efter at han ved Helligånden havde givet befalinger til de apostle, som han havde udvalgt; for dem fremstillede han sig også levende efter sin lidelse ved mange ufejlbarlige beviser, idet han lod sig se af dem i fyrretyve dage og talte om de ting, der hører Guds rige til. Og mens han var sammen med dem, bød han dem, at de ikke måtte forlade Jerusalem, men bide på Faderens løfte, som, sagde han, I har hørt om af mig. For Johannes døbte sandelig med vand; men I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage. Da de nu var komne sammen, spurgte de ham og sagde: Herre, vil du på denne tid genoprette riget for Israel? Og han sagde til dem: Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat ved sin egen myndighed. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil jordens yderste grænse. Og da han havde sagt dette, blev han optaget, mens de så derpå; og en sky tog ham bort fra deres øjne.... Og da pinsedagen var fuldt kommet, var de alle endrægtigt samlede på ét sted. Og pludselig kom der fra himmelen en lyd som af et fremfarende, vældigt stormvejr, og den fyldte hele huset, hvor de sad. ApG 1:1–9, 2:1, 2.

I fyrre dage, efterfulgt af de ti dage, hvor disciplene skulle „vente“ på Faderens løfte, samlede Kristus sine disciple for anden gang. Ventetiden i Jerusalem er et symbol på en tøvenstid, i overensstemmelse med tøvenstiderne i Matthæus femogtyve og Habakkuk to. Hele perioden identificeres af Kristus som begyndende ved Elias' værk, da Johannes døbte, og hele perioden endte med Helligåndens dåb på pinsedagen. Dåben er et symbol på død, begravelse og opstandelse, så det midterste vejmærke i hele perioden var korset, for hele perioden bærer „Sandhedens“ signatur.

Hele perioden begynder med Kristi dåb ved Johannes, da Helligånden dalede ned i en dues skikkelse. Da begyndte arbejdet med at samle de disciple, som skulle være grundvolden for det kristne tempel. Ved slutningen af den periode samler Kristus sine disciple for anden gang, og perioden for den anden samling er en gentagelse af perioden for den første samling, for Kristus anskueliggør afslutningen på en ting ved dens begyndelse.

Korset var blevet forbilledliggjort ved Kristi dåb, og begge begivenheder påbegyndte et værk med at samle disciple. Vejmærket, som identificerer begyndelsen og afslutningen, repræsenterer død, begravelse og opstandelse. Efter opstandelsen repræsenterede fyrre dages prøvelse i ørkenen fyrre dages undervisning efter Hans nedstigen til disciplene. De fyrre dage repræsenterer begge en grundlæggende sandhed, som Jesus udtrykker således: »Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.«

I denne tidsperiode åbnede Jesus for disciplene alt det, som profeterne havde vidnet om Kristus, og identificerede således denne periode som en åbning af Hans profetiske Ord.

Og se, to af dem gik samme dag til en landsby, som hed Emmaus, og som lå omkring tres stadier fra Jerusalem. Og de talte med hinanden om alle disse ting, som var sket. Og det skete, mens de samtalede med hinanden og drøftede det, at Jesus selv kom nær og fulgtes med dem. Men deres øjne blev holdt tilbage, så de ikke kendte ham. ... Da sagde han til dem: O I uforstandige og senhjertede til at tro alt det, som profeterne har talt! Burde Kristus ikke have lidt dette og gået ind til sin herlighed? Og idet han begyndte fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham selv. Og de nærmede sig landsbyen, som de var på vej til; og han lod, som om han ville gå videre. Men de nødte ham og sagde: Bliv hos os; for det er hen imod aften, og dagen hælder allerede. Og han gik ind for at blive hos dem. Og det skete, mens han sad til bords med dem, at han tog brødet, velsignede det, brød det og gav dem det. Da blev deres øjne åbnet, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem. Lukas 24:13–16, 26–31.

Kristus blev hos de disciple, som ikke genkendte, hvem Han var, indtil Han åbnede deres øjne, «og begyndende fra Moses og alle profeterne udlagde Han for dem i alle Skrifterne det, som handlede om Ham selv.» Deres øjne blev åbnet, da de fik «brød» at spise. Efter fyrre dage steg Kristus op til himlen og «forsvandt af deres syne», sådan som Han havde gjort med Emmaus-disciplene ved begyndelsen af de fyrre dages undervisning. Derefter begyndte de de ti dages forberedelse til pinsen, hvilket er et forbillede på den snart kommende søndagslov.

Ved det store jordskælv, som er søndagsloven, kommer Islams tredje ve hurtigt, og islam er Esajas' „barske“ „østenvind“, det vil sige Ezekiels ånde, som kommer fra Johannes' fire vinde, der holdes tilbage under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Når de hundrede og fireogfyrre tusind først er beseglet, løses de fire vinde, og »pludselig kom der fra himlen en lyd som af et fremfarende, vældigt vindstød, og den fyldte hele huset.« Islams tredje ve rammer »pludseligt« og uventet og frembringer »lyden fra himlen«, som er den syvende basun, der identificerer, hvornår Guds hemmelighed er fuldendt; og Guds hemmelighed er fuldendt for de hundrede og fireogfyrre tusind, når guddommeligheden (Helligåndens udgydelse) varigt forenes

med menneskeligheden, og Herren pludselig kommer til sit tempel (huset, hvor disciplene var samlet) og indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Herren ønsker, at vi skal stige op på bjerget — mere direkte ind i hans nærvær. Vi nærmer os en krise, som mere end noget tidligere tidspunkt siden verdens begyndelse vil kræve den fulde hengivelse af enhver, som har påkaldt Kristi navn.

"En vækkelse af sand guds frygt iblandt os er det største og mest påtrængende af alle vore behov. Vi må have den hellige salvelse fra Gud, dåben med hans Ånd; for dette er det eneste virksomme middel i udbredelsen af den hellige sandhed. Det er Guds Ånd, som levendegør sjælens livløse evner, så de kan værdsætte de himmelske ting, og drager følelserne mod Gud og sandheden."

„Det er vort privilegium at tage Gud på hans ord. Da Jesus stod i begreb med at forlade sine disciple for at fare op til himmelen, gav han dem befaling til at bære evangeliets budskab til alle nationer, tungemål og folk. Han sagde til dem, at de skulle blive i Jerusalem, indtil de blev iklædt kraft fra det høje. Dette var nødvendigt for deres fremgang. Den hellige salvelse måtte komme over Guds tjenere. Alle, som fuldt ud var kendt som Kristi disciple og forbundet med apostlene som evangelister, samledes i Jerusalem. De lagde alle uoverensstemmelser bort. De holdt ved i endrægtig bøn og påkaldelse, for at de kunne modtage opfyldelsen af løftet om Helligånden; thi de skulle prædike evangeliet i Åndens demonstration og i Guds kraft. Det var en tid med stor fare for Kristi efterfølgere. De var som får midt iblandt ulve, men de var ved godt mod, fordi Kristus var opstanden fra de døde og havde åbenbaret sig for dem og havde lovet dem en særlig velsignelse, som ville gøre dem skikkede til at drage ud for at prædike hans evangelium for verden. De ventede i forventning på opfyldelsen af hans løfte og bad med særlig inderlighed.

„Dette er netop den fremgangsmåde, som bør følges af dem, der har en del i arbejdet med at forkynde Herrens komme på himmelens skyer; for et folk skal beredes til at bestå på Guds store dag. Skønt Kristus havde givet sine disciple løftet om, at de skulle modtage Helligånden, ophævede dette ikke nødvendigheden af bøn. De bad desto mere inderligt; de holdt ved i bøn enstemmigt. De, som nu er engageret i det højtidelige arbejde med at berede et folk for Herrens komme, bør også holde ved i bøn. De første disciple var endrægtige. De nærrede ingen spekulationer, ingen underfundig teori at fremføre om, hvordan den lovede velsignelse skulle komme. De var ét i tro og ånd. De var enige.“

„Læg al tvivl bort. Forvis jeres frygt, opnå den erfaring, som Paulus havde, da han udbrød: 'Jeg er korsfæstet med Kristus; dog lever jeg; ikke mere jeg, men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.' [Galaterne 2:20.] Overgiv alt til Kristus, og lad jeres liv være skjult med Kristus i Gud. Da vil I være en kraft til det gode. Én skal jage tusind på flugt, og to ti tusind.“ Gospel Workers, 369–371.